

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: nezl. **M. G.,** zastoupené zákonnou zástupkyní T. G., právně zastoupené Mgr. Alenou Kružíkovou, advokátkou se sídlem Brno, Příkop 2a, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 4. 2004, č. j. 55 Az 571/2003 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce Mgr. Aleně Kružíkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 6. 4. 2004 č. j. 55 Az 571/2003 - 21 odmítl podání žalobkyně (dále i „stěžovatelka“) ze dne 10. 3. 2003, kterým se domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2003 č. j. OAM-2120/AŘ-2002 o zamítnutí rozkladu a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně o neudělení azylu žalobkyni dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění usnesení krajský soud zejména uvedl, že podání žalobkyně ze dne 10. 3. 2003 postrádá zejména základní náležitosti

žaloby vymezené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) a e) č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když se žalobkyně omezila v podstatě jen na ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím ve lhůtě stanovené zákonem. Z obsahu podání je pouze patrno, kdo je účastníkem řízení, které rozhodnutí je napadeno a jsou zde uvedeny právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, bez doplnění žaloby nebylo možno o věci dále jednat. Uvedené podání však postrádá jakékoliv tvrzení důvodů nezákonnosti, nejsou uvedeny žádné konkrétní skutkové důvody, pro které považuje žalobkyně napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Krajský soud proto usnesením ze dne 12. 6. 2003 č. j. 55 Az 571/2003 - 12 poučil žalobkyni a vyzval ji k doplnění podání v rozsahu uvedeném ve výroku usnesení, k tomu stanovil přiměřenou lhůtu a současně žalobkyni poučil, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o podání odmítne. K výzvě soudu žalobkyně doložila podání ze dne 26. 6. 2003, v němž uvedla, že se narodila v Mongolsku a přišla do České republiky za svojí matkou v roce 1997, už tady chodí do třetí třídy, chce zůstat s matkou, neumí mongolsky. Dle krajského soudu podání žalobkyně nadále nesplňuje všechny podmínky proto, aby se soud mohl věcí zabývat meritorně, ani po doplnění z obsahu podání neplyne, jaké jsou důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, proto bylo podání odmítnuto v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s.

Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Brně podala stěžovatelka včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Stěžovatelka se domnívá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku náležitostí podání dle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s., neboť toto podání bylo ve smyslu citovaného ustanovení perfektní. Stěžovatelka v žalobě namítala porušení ustanovení správního řádu postupem žalovaného správního orgánu, její podání obsahovalo všechny stanovené náležitosti včetně označení žalobních bodů, z nichž bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné a v jejichž rámci bylo možné napadené rozhodnutí meritorně přezkoumat. Toto podání bylo stěžovatelkou doplněno přípisem ze dne 1. 7. 2003, kde stěžovatelka opět přesně určila zákonná ustanovení, která byla žalovaným při projednávání její žádosti o udělení azylu porušena. Stěžovatelka dále tvrdí, že žalovaný postupoval při zjišťování skutečností rozhodných pro posouzení její žádosti takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, zejména nerespektoval ustanovení správního řádu. Žalovaný dle stěžovatelky při svém rozhodování nevzal v potaz skutečnost, že stěžovatelka je nezletilým dítětem a jako taková požívá zvláštní právní ochrany a její práva jsou hájem zejména Úmluvou o právech dítěte. Stěžovatelka má za to, že rozhodnutí krajského soudu je nezákonné a navrhuje, aby bylo zrušeno a věc vrácena soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření k podané kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak usnesení Krajského soudu v Brně, byly vydány v souladu s právními předpisy, a plně odkazuje na správní spis ve věci.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů je ovládáno přísnou dispoziční zásadou, jejímž důsledkem mimo jiné je, že podaná žaloba musí obsahovat zákonem stanovené náležitosti. Dle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání dle § 37 odst. 2, 3 s. ř. s. obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci; označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy; označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá; žalobní body, z nichž musí

být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné; jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést; návrh výroku rozsudku. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z předloženého soudního spisu ve věci je zřejmé, že podání stěžovatelky ze dne 10. 3. 2003 (označené jako žaloba), kterým se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť dle jejího názoru byla žalovaným porušena některá ustanovení o správním řízení vymezená ve správním řádu a také ustanovení § 12 zákona o azylu, a ve kterém stěžovatelka ohledně skutkových důvodů odkazovala na svou žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru k žádosti a další spisový materiál ve věci, neobsahovalo citované obligatorní náležitosti žaloby. Proto byla stěžovatelka Krajským soudem v Brně usnesením ze dne 12. 6. 2003 č. j. 55 Az 571/2003 - 12 vyzvána k doplnění a upřesnění podání ve stanovené lhůtě 15 dnů, a to tak, aby bylo zřejmé označení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné, a jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést. Zároveň byla stěžovatelka poučena o následcích nevyhovění této výzvě dle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. Citované usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 19. 6. 2003. Dne 1. 7. 2003 bylo krajskému soudu doručeno podání označené jako doplnění žaloby, ve kterém stěžovatelka uvedla, že v roce 1997 přišla se svou matkou do České republiky, pobývá zde již sedm let, chodí zde do školy – do třetí třídy, chtěla by zde zůstat s matkou, protože ani neumí mluvit mongolsky, a zopakovala, že žalovaný v řízení o udělení azylu porušil několik ustanovení správního řádu.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze považovat za žalobní bod dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pouhé uvedení ustanovení správního řádu, které bylo dle názoru stěžovatelky porušeno, a z hlediska skutkových důvodů jen obecné odkázání na spisový materiál ve věci či pouhé zopakování důvodů, pro které stěžovatelka žádá o azyl. Výše uvedená tvrzení stěžovatelky v podání a v jeho doplnění tak není možno považovat za žalobní body ve smyslu citovaného ustanovení soudního řádu správního. Nejvyšší správní soud tudíž souhlasí s názorem krajského soudu prezentovaným v napadeném usnesení, že předmětné podání stěžovatelky i po jeho doplnění nadále vykazovalo takové nedostatky, které bránily meritornímu přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného, a má za to, že řízení o tomto podání bylo správně dle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnuto.

Nejvyšší správní soud tak neshledal stěžovatelkou uplatněné důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila také důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy tvrdí vadu řízení spočívající v tom, že žalovaný správní orgán postupoval při zjišťování skutkové podstaty takovým způsob, že to mohlo ovlivnit zákonnost, zejména dle stěžovatelky nerespektoval ustanovení správního řádu a nevzal dostatečně v potaz skutečnost, že stěžovatelka jako nezletilé dítě požívá zvláštní právní ochrany, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. K uvedenému stížnostnímu důvodu Nejvyšší správní soud konstatuje, že podání stěžovatelky

trpělo takovými nedostatky, že krajský soud nemohl věc projednat meritorně a řízení o podání odmítl. Nebylo-li krajským soudem rozhodováno ve věci samé, nemohl se ani Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti zabývat stěžovatelkou uplatněným důvodem dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., v rámci kterého navíc stěžovatelka uplatnila nové skutečnosti v předcházejícím řízení neuplatněné (§109 odst. 4 s. ř. s.)

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatelka podala také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Jelikož stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud stěžovatelce k její žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám ustanovené zástupkyně Mgr. Aleny Kružíkové do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu